Ordenació diaconal de Damià Tarragó

Parròquia de l'Assumpció d'Alcover, 20 de febrer de 2022

Lectures: *Ac 6,1-7b; Salm 95; 1Pe 4,7-b-11; Lc 1,39-56*

Molt estimat Poble sant de Déu. Molt estimat Consell Parroquial. Estimats preveres i diaques. Estimat Vicari General Mn. Joaquim Fortuny, estimat Mn. Armand, Rector del Seminari. Estimat Mn. Víctor, Rector d'aquesta parròquia de l'Assumpció. Estimat Mn. Pere Joan, vicari parroquial. Estimades i estimats en el Senyor. Sigueu tots benvinguts i benvingudes.

Aquesta tarda, l'Església diocesana de Tarragona es troba convocada aquí, a la Parròquia de l'Assumpció d'Alcover. El nostre motiu és l'ordenació de diaca d'en Damià que, després d'uns anys de discerniment i d'estudi, després d'un any i mig de servei pastoral a aquesta Parròquia d'Alcover, l'Esperit del Senyor l'ha escollit per a l'exercici del ministeri diaconal, en vista al presbiterat a la nostra Església que peregrina a Tarragona.

Tots els qui avui participem d'aquesta celebració ens unim en acció de gràcies a Déu que ens ha elegit per a ser fills seus, alliberant-nos dels nostres pecats i marcant-nos amb el segell del seu sant Esperit (cf. Ef 1,3-14). A més, a alguns de nosaltres, ens ha escollit per a un serveis especials dins l'Església. Com va fer amb Maria, ell ha mirat la nostra petitesa, perquè tan sols a partir d'aquesta, i en actitud humil, podem omplir-nos de Déu i omplir de Déu els qui ens envolten.

En el llibre dels Fets dels Apòstols es descriu admirablement la vida dels primers cristians de Jerusalem «amb un sol cor i una sola ànima» (Ac 4,32). D'una forma gairebé idealitzada, es descriu com vivien units i, fins i tot, s'explicita que «cap d'ells considerava com a propis els béns que posseïa, sinó que tot estava al servei de tots» (Ibíd.). Però, malgrat això, sorgeixen dificultats, donat que, segons el passatge que hem escoltat, la distribució dels béns no s'havia fet de forma adequada —almenys amb els emigrants, que al capdavall són els més febles—, donat que les vídues dels deixebles de llengua grega manifesten una queixa de desatenció. Davant aquesta situació de conflicte intern, el passatge avui llegit relata d'alguna manera l'origen d'una nova organització de la comunitat cristiana de Jerusalem per l'autoritat dels Dotze. Els apòstols creen una nova forma de *diakonía* per al ministeri de la caritat en el servei diari a les vídues i als pobres, que encomanen a set persones de «bona reputació, plens de l'Esperit Sant i de seny». La comunitat presenta aquestes persones i els apòstols, «després de pregar, els imposaren les mans». Són molts els qui han vist en aquest passatge l'inici del que serà posteriorment el diaconat en la vida de l'Església. Els apòstols donen en aquells moments una resposta teològica i pastoral a un problema social de la vida diària; tot diferenciant, però integrant sense separar, la subsistència o l'aliment diari i la Paraula de la fe. Perquè també la distribució del pa, el servei de donar aliments als pobres, el servei de la caritat ha de fer-se amb Esperit i amb saviesa.

A partir d'aquí i després de moltes vicissituds històriques que ara no podem descriure, el diaconat s'ha configurat en la tradició viva de l'Església com el grau primer del sagrament de l'orde. Es confereix pel bisbe per mitjà de la imposició de mans i la pregària d'ordenació. Segons el mateix ritual de la ordenació, el diaconat és conferit com un do de l'Esperit Sant per a servir la comunitat en la *diakonía* de la Paraula de Déu, del culte i de la caritat.

Per tant, estimat Damià, enfortit amb aquest do de l'Esperit, ajudaràs el bisbe i els seus preveres en el ministeri de la Paraula, de l'altar i de la caritat, al servei de tothom. Com a ministre de l'altar, proclamaràs l'Evangeli, prepara-

ràs l'Eucaristia i distribuiràs als fidels el Cos i la Sang del Senyor. A més, d'acord amb la missió rebuda del bisbe, exhortaràs i educaràs en la fe i en la doctrina santa a la llum de la Paraula de Déu, presidiràs la pregària, administraràs el baptisme, assistiràs al matrimoni, portaràs la comunió als malalts i el viàtic als moribunds, presidiràs les exèquies i serviràs especialment els indigents.

Com a diaca, servidor de Jesucrist, que es comportà com a servidor entre els seus deixebles, fes de cor la voluntat de Déu i, ple de la seva caritat, serveix tothom amb alegria, especialment els més pobres, igual com serveixes el Senyor. Tu, Damià, t'acostes lliurement a rebre l'orde del diaconat —tots hem escoltat el teu «sóc aquí». Per tant, a imitació d'aquells homes plens de seny i de l'Esperit Sant de la primera lectura, exerceix el teu ministeri amb santedat i generositat. També, acompliràs aquest ministeri guardant el celibat, que és alhora signe i estímul de la caritat pastoral. Mogut d'un amor sincer a Jesucrist, vivint amb una donació total, et consagraràs a Crist d'una manera nova i excel·lent, t'uniràs a ell tot servint Déu i els homes, i treballaràs abnegadament perquè tots reneixin espiritualment com a fills de Déu.

També, estimat Damià, procuraràs que la Paraula de Déu no sigui únicament proclamada i reflexionada, sinó que arribi a la vida de les persones, que canviï la vida del creient i li aporti esperança i joia. És aquí on l'Església ha de mostrar-se pràctica. En tant que Poble sant de Déu, és una comunitat de carn i de sang, una comunitat al si de la qual la Paraula de Déu no pot restar lletra morta. La Paraula de Déu sempre desitja suscitar una solidaritat que renova i completa la Creació. Per aquest motiu, estimat Damià, hauràs de maldar perquè la fe no quedi reclosa merament en una esfera espiritual i privada, allunyada de la vida real. La fe, a la llum de la Paraula, ha d'arribar a tots els segments de la vida. La Paraula de Déu acollida en les celebracions i en la pregària ha d'impregnar la vida concreta. La Paraula de Déu no es deixa tancar en la catequesi o en la litúrgia. Ha de romandre activa en el creient. No tolera que l'escoltem sense prendre'ns-la seriosament en el curs de la nostra vida i en història concreta dels qui ens envolten.

Un primer efecte concret de la Paraula de Déu és la unitat i l'amor que creixen en aquells que l'escolten i l'acullen amb tot el cor. És el compliment del que hem escoltat avui a la segona lectura, on se'ns fa un elogi de la vida comunitària. Sorprenen les reticències de molts joves d'avui cap a la vida comunitària. Fins i tot, a nivell eclesial, alguns acceptarien vida comunitària en sentit ample, però no vida en comú. Hem de recordar com la vida en comunitat, quan no és triada i sempre que sigui exercida en condicions saludables, tot i les renúncies i l'esperit de sacrifici que comporta, ens forja de manera eminent per a l'amor i ens enriqueix espiritualment per no acabar vivint com uns solterons. Precisament, la campanya del Dia del Seminari per al mes vinent que ha arribat aquests dies, en el marc d'una Església sinodal, indica com els preveres no han estat cridats per estar sols, i que el mateix Seminari els ha d'ensenyar la importància de la comunitat i la necessitat de viure una sana fraternitat.

Tornem ara a l'ensenyament del llibre dels Fets dels Apòstols. Ens adonem que, quan s'afirma que «els creients vivien units» (Ac 2,44; 4,32), convé remarcar que aquests creients no són simplement «germans», sinó que, en primer lloc, són «creients». Millor dit, són «germans» perquè són «creients». El primer criteri de pertinença a la comunitat cristiana es troba en prendre part de l'ensenyament —«*didakhe*»— dels apòstols. A partir d'aquí ve la vida comunitària i, fins i tot, la vida en comú dels creients. La fe que anima la comunitat no és un privilegi individual, o d'aquell petit col·lectiu de ben avinguts, sinó que és una fe comuna, és una «comunió». Ho he recordat abastament a la Carta Pastoral que vaig escriure sobre *La comunió i la sinodalitat en la vida de l'Església*, en motiu de la fase diocesana del Sínode.[1] Dit això, amb aquesta clau, tornem ara a rellegir la segona lectura d'avui. Ens ha dit la primera Carta de Sant Pere: «Per damunt de tot, tingueu un amor intens entre vosaltres, perquè l'amor cobreix una multitud de pecats. Practiqueu mútuament l'hospitalitat sense queixar-vos. Poseu-vos els uns al servei dels altres, cadascú segons els dons que ha rebut, com a bons administradors de la múltiple i variada gràcia de Déu. Si algú parla, que sigui per transmetre paraules de Déu; si algú presta un servei, que sigui amb les forces que Déu concedeix. Així Déu serà glorificat en tot per Jesucrist».

[1] Exhortació Pastoral *La comunió i la sinodalitat en la vida diocesana*, Primera part: «La comunió eclesial», Tarragona 2021, 9-27.

Maria, la Mare de Déu, va saber fer admirablement aquesta tasca. M'he preguntat moltes vegades com Maria, després de la mort i resurrecció del Senyor, podia estar unida —i fer comunitat— amb els apòstols allà en el Cenacle, enmig d'un grup que, a l'hora de la passió de Jesús, l'un l'havia traït, un altre l'havia negat, i la resta —llevat del jove Joan— havien fugit esporuguits. Com es devia sentir Maria? Per què, malgrat tot, Maria era allà? Aquesta era la comunitat de ben avinguts? Hi hauríem anat nosaltres? Però, malgrat tot, Maria era allà fent comunitat. Perquè hi era? Doncs perquè, com subratlla sant Pau VI, a l'Exhortació *Marialis cultus*, sobre el culte i la devoció a la Mare de Déu, ella resplendia «com a model de virtuts —sòlides i evangèliques— per a tota la comunitat dels elegits»:[2] «La fe i la dòcil acceptació de la Paraula de Déu, l'obediència generosa, la humilitat sincera, la caritat sol·lícita, la saviesa reflexiva, l'amor envers Déu que l'empeny a acomplir els deures religiosos, a donar gràcies pels dons rebuts, a presentar dons al temple i a pregar en la comunitat dels apòstols, la fortalesa d'esperit en l'exili, en el dolor, la pobresa duta a terme amb dignitat i amb confiança en Déu, la sol·licitud vigilant envers el Fill, des de la senzillesa del bressol a la ignomínia de la creu, la provident delicadesa d'esperit, la castedat virginal, l'amor conjugal fort i cast». I, afegeix Pau VI: «D'aquestes virtuts de la Mare s'adornaran els fills que, amb ferm propòsit, contemplen els seus exemples per tal de reproduir-los en la pròpia vida. I aquest progrés en la virtut apareixerà com a conseqüència i com a fruit madur d'aquella força pastoral que prové del culte tributat a Maria».[3]

Molt estimat Damià. Com a diaca, imita aquestes actituds de Maria. En ella hi tens el gran model del teu diaconat. Només així, en la comunitat que t'assenyali l'Església i, fent comunitat amb el prevere o preveres que t'acompanyin, podràs contribuir a dur a terme una comunitat calorosa, on els «creients» puguin sentir-se també «germans». Pensa que en l'Església, en les nostres comunitats, hem d'arribar a ser «germans» pel fet que som «creients». Demana-ho sobretot durant aquest temps de Sínode perquè la comunitat on et trobes —i que tu no t'has triat— amb el seu exemple preclar, amb el seu compartir visions i experiències, i amb el seu testimoniatge de vida cristiana també t'ajudi a progressar en aquest camí. «Moltes realitats de la fe cristiana no es poden descobrir sense la inserció en una Església concreta i vivint l'experiència de creure "amb" els altres, de caminar "amb" els altres, d'esperar "amb" els altres».[4] Perquè, com afirmava un bon amic ordenat no fa gaires dies, «ser diaca per a mi és estar al costat, fer costat, caminar al costat de la gent. I inspirar amb la Paraula de Déu les vides dels qui sofreixen, les històries de drames i d'esperances que cadascú porta, enfortir els creients perquè Déu pugui realment il·luminar-los amb aquesta Paraula. Finalment, ser diaca també és dir amb la vida que val la pena estimar i seguir Jesucrist des de l'Església, que en ella hi ha molts rostres i bellesa que no es publiciten, però que la mirada de Déu sí que coneix».[5] Amén.

---

[2] Sant Pau VI, Exhortació Apostòlica *Marialis cultus*, sobre el bon ordenament i el desenvolupament del culte de la benaurada Verge Maria (2-II-1974), n. 57: *DdE* 169 (1974) 545-588; aquí, 585.

[3] Ibíd.

[4] Exhortació Pastoral *L'Esperit fa jove l'Església. Dotze actituds pastorals per a l'Església que peregrina a Tarragona, a vint-i-cinc anys del Concili Provincial Tarraconense de 1995*, n. 9: «Propiciar la trobada amb l'Església com una "llar de fraternitat"», Tarragona 2020, 53-55; aquí, 53.

[5] Joan Morera: *Ser diaca per a mi és estar al costat, fer costat, caminar al costat de la gent* (1-II-2022) [en línia], Jesuïtes Catalunya. Companyia de Jesús <https://jesuites.net/ca/noticia/joan-morera-ser-diaca-mi-es-estar-al-costat-fer-costat-caminar-al-costat-de-la-gent> [Consulta: 10 febrer 2022].